

prima instanță: Vl. Brașoveanu
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, Iu. Cotruță

dosarul nr. 2ra-749/15

ÎNCHEIERE

08 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Brăescu Valeriu,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Brăescu Valeriu
împotriva Nataliei Jarscaia cu privire la repararea prejudiciului material,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, prin care a
fost respins apelul declarat de Brăescu Valeriu și menținută hotărîrea Judecătoriei
Centru mun. Chișinău din 21 martie 2014

c o n s t a t ă

La 27.09.2013 Brăescu Valeriu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Nataliei Jarscaia cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin hotărîrea Judecătoriei
Centru mun Chișinău din 21 decembrie 2009, menținută prin decizia Curții de Apel
Chișinău din 16 februarie 2011 și încheierea Curții Supreme de Justiție din 28
noiembrie 2012, s-a dispus încasarea din contul Nataliei Jarscaia în beneficiul său a
sumei de 21000 dolari SUA, hotărîrea devenind irevocabilă.

Mai indica reclamantul că întru executarea silită a hotărîrii menționate la
01.09.2012 și 24.12.2012 au fost anunțate licitații de vânzare a imobilului din
mun.Chișinău, str.Pușkin 2, ap.1 ce aparținea cu drept de proprietate pârâtei, însă
licitațiile nu au avut loc din cauza lipsei cumpărătorilor, în legătură cu ce, în baza
încheierii executorului judecătoresc din 04.03.2013 privind transmiterea bunului în
contul achitării creanței și art.136 alin.(1)-(4) Cod de executare și a cererii sale,
imobilul în litigiu a fost transmis reclamantului.

Menționează reclamantul că ulterior încheierea executorului de transmitere a
bunului a fost contestată de pârâtă, iar prin hotărîrea Judecătoriei Centru,
mun.Chișinău din 12 aprilie 2013 contestația a fost respinsă, aceasta fiind menținută
prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2013.

Afirmă reclamantul că a devenit proprietar al bunului din 04.03.2013, din
momentul emiterii încheierii executorului judecătoresc și, prin urmare, Jarscaia

Natalia, continuând să locuiască în el, folosește ilegal și abuziv acest imobil, lezând în acest mod dreptul său de proprietate și cauzându-i prejudicii considerabile.

Consideră reclamantul că Jarscaia Natalia urmează să-i restituie ceea ce a primit/economisit din contul administrării (folosirii) imobilului ce-i aparține cu drept de proprietate lui, îmbogățindu-se fără justă cauză.

Susține reclamantul că a încercat să soluționeze amiabil litigiul și s-a adresat la 05.04.2013 cu o somație către Jarscaia Natalia, solicitând achitarea cheltuielilor de folosire a acestui imobil, ce a rămas fără răspuns.

Solicită reclamantul încasarea din contul pârâtei în beneficiul său a sumei de 17400 lei în calitate de prejudiciu neobținut prin încălcarea dreptului pentru perioada 04.03.2013-04.09.2013, încasarea cheltuielilor de judecată suportate (taxa de stat și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 3500 lei).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 21 martie 2014 acțiunea a fost respinsă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Brăescu Valeriu a depus apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015 a fost respins apelul declarat de Brăescu Valeriu și menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a constatat că apelantul a înregistrat dreptul de proprietate asupra apartamentului nr.1 din str.A. Pușkin 2, mun.Chișinău în Registrul bunurilor imobile la data de 30.06.2014, fapt confirmat prin extrasul din Registrul bunurilor imobile anexat la materialele cauzei, astfel încât reclamantul a dobândit dreptul de proprietate, în temeiul art.321 alin.(2) Cod civil, din 30.06.2014, în timp ce pretențiile reclamantului vizează perioada 04.03.2013-04.09.2013.

Instanța a respins argumentul apelantului referitor la faptul că dreptul său de proprietate este valabil în temeiul art.37/1 alin.(l) al Legii cadastrului bunurilor imobile, or, această normă statuează că dreptul de proprietate este valabil fără înregistrarea în registrul bunurilor imobile dacă provine din succesiune, accesiune sau vânzare/transmitere silită ori este dobândit prin efectul unui act normativ, prin expropriere sau în temeiul hotărârii judecătorești ori actului executorului judecătoresc. Excepția dată se aplică și dreptului de proprietate confirmat de titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren eliberat la atribuirea gratuită a terenurilor.

Iar, conform alin. 2 al aceluiași articol, pentru opozabilitatea față de terți, dreptul de proprietate dobândit prin modalitățile indicate în alin.(1) urmează a fi înregistrat în registrul bunurilor imobile.

De asemenea, instanța a reținut că apelantul nu a probat, contrar prevederilor art. 118 alin.(l) CPC, ce instituie în sarcina acestuia obligația probațiunii, faptul că suma pretinsă constituie venitul ratat la care pretinde.

Astfel, instanța a reținut că deși apelantul afirmă că a intenționat să dea în chirie apartamentul dobândit în proprietate de la Jarscaia Natalia în contul stingerii datoriei, acesta nu a probat faptul că a încercat să-și realizeze această intenție, că a dispus de chiriași, dar pe care nu i-a putut instala în apartament din cauza intimatei și nu a probat condițiile în care acesta intenționa să transmită apartamentul în chirie, adică că acesta a dispus de posibilitatea reală de a transmite în chirie imobilul și a omis această posibilitate din cauza inacțiunii intimatei.

Or, în cazul venitului ratat contează nu doar intenția persoanei de a obține un venit de pe urma unei activități, ci și dovedirea posibilității reale de a realiza acest fapt și ratarea acestei posibilități din vina terțului.

La fel, instanța de apel a menționat că apelantul nu a probat întinderea venitului ratat la care pretinde.

Prin recursul depus la 05 februarie 2015 Brăescu Valeriu a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care a admite acțiunea.

În recurs recurentul și-a exprimat dezacordul cu concluzia instanțelor precum că nu au fost aduse dovezi privind înregistrarea dreptului de proprietate la OCT conform prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea cu privire la cadastrul bunurilor imobile pentru perioada pentru care se solicită prejudiciu, ori în baza încheierii executorului judecătoresc din 04.03.2013 privind transmiterea bunului în contul achitării creanței și art. 136 alin. (1-4) din Codul de Executare și a cererii lui, imobilul în litigiu a fost transmis creditorului.

Astfel, menționează recurentul că el a devenit proprietar al bunului din 04.03.2013 din momentul emiterii încheierii executorului judecătoresc. Prin urmare, Jarscaia Natalia folosește ilegal și abuziv acest imobil, lezându-i și cauzându-i prejudicii considerabile.

Recurentul consideră eronată și concluzia instanțelor precum că dînsul nu a probat că a încercat să dea în chirie imobilul și că a dispus de chiriași pe care nu i-a putut instala în apartament. Recurentul invocă că în prezent dispune de imobil unde locuiește cu familia sa, prin urmare apartamentul transmis în proprietate în cadrul procedurii de executare urma a fi dat în chirie.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Brăescu Valeriu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recurs, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Brăescu Valeriu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de Brăescu Valeriu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru